



Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Medardi, Episcopi Nouiomensis. ex ea, quæ est per Fortunatum presbyterum. Migravit è corpore anno Domini 564 Ioan. Papæ 5. Iustiniani Imp. 38. sub Clotario Fra[n]corum rege: numeratur verò ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

C. Baro. to. 7
annalium &
in not. mar.
Roma.

VITA S. MEDARDI, EPISCOPI NORTONOMENSIS. ex ea, quæ est per Fortunatum presbyterum. Migravit à corpore anno Domini 564 Ioan. Papa 5. Iustiniani Imp. 38. sub Clotario Francorum rege: numeratur verò 14, eius sedis Episcopus.

1. Iunii.

Benignitas
eius in pau-
peres.

Beatissimus Medardus egregiæ sanctitatis vir, patre Nectardo, matre verò Protagia genitus, apud Salentiacum, hæreditariam prædecessorum suorum possessionem, natus atque altus est. Puer itaque sanctus sub parentum tutela diligenter educatus, studioque literarum adhibitus, breui temporis spatio, præ cæteris consodalibus suis scientiæ lumine eminentius claruit. Porro adhuc puerulus, præcipuo quodam pauperum alendorum studio tenebatur; aded ut frequenter, & cibum, & vestitum sibi necessarium detraheret, ac pauperibus benevolè admodum largiretur. Et quanquam non rarò ea propter, parentum indignationem incurreret, pius tamè puer cui pauperum cura assiduò sub pectore vivebat, nullo modo ab eo benefaciendi studio renocari poterat.

Cùm die quodam parens eius ex itinere fessus, equos suos in prato viridi ei custodiendos committeret, & fortuitò hominem quendam ephippio onustum, pertransire videret, percunctari puer coepit, qua de causa, tam gravi onere onustus incederet, cùm ipsa via, satius laboris ac molestiæ adferret, Cumque ille tristi voce responderet, equum suum casu deperiisse, puer qua erat benignitate, statim unum ei ex patris sui equis obtulit, ac hæsitanti viatori penè inui-
obtru-

obtrusit. Eques tam insperato munere exhilaratus, cum multis gratiarum actionibus lætus abscessit.

Post eius discessum, cum iam instructo prandio, puer per quendam seruitorum ad mensam vocaretur, ille qui ad id missus venerat, eminens prospiciens, vidit puerum, propter effusam imbrum vim, latebras quærentem; & ecce aquila expansis super eum alis volitans, tam congruenter puerum cooperuit, ut cum circumquaque pluuia illa grassaretur, puer tamen nullam eius iniuriam perciperet. Quo viso, seruulus ingenti sanè admiratione captus, concitus reuertitur, & parentibus, totique familiæ non sine multa stupefactione, aquilæ super puerum ex ordine pandit obumbrationem. Illi auditis mirabilibus, ruunt certatim ad locum, si fortè visu etiam probare possent, quod auditu didicerant. Vbi verò illò ventum est, intuentur diligentius, & ipso suorum oculorum testimonio, miraculum veraciter consentunt. Pater & mater præ gaudio super filio illachrymantes, Deo puerum comendant, ac non sine multa deuotione, charissimæ suæ sobolis innocentiam retractant. Inter hæc milites, quibus equorum cura incubebat, recensitis equis, vnum deesse reperiunt; quæ à puero indagantes, blandè ac leniter paruulum demulcèt, instantè ab eo requirentes, si quem per eum dâni huius adinuenire possent recuperationè. Cùmque à famulis ea de causa, & priuatim, & publice argueretur, appropinquans patri rē ei ex ordine pandit, Miratur pater filij benignitatem, & licet damni aliquantulū sibi non ignoraret imminere, tamen de optima pueri indole sibi gratulatus est plurimum.

Aquila cum
a pluuia tu-
etur.

Non

Inte-

Equus diuinitus relictus.

Interim Christus Dominus qui nulla re magis, quam benignè faciendi disciplina delectatur, ipso eodem momento, magnum subito dignatus est declarare miraculū. Nam cum denuò equorum suorum sollicitè recenserent numerū, diuina sic operante maiestate, totam eorum integritatem ex improviso reperiunt. Mirantur astantes, familia cūcta lætatur. Pater cum matre, filium quam familiariter amplexatur, & vt in altiora se subrigat, lachrymabiliter cohortantur. Filii, aiunt, omnia nostra tua sunt; Tuo, aiūt, & nostro, vt tibi visum fuerit, in Dei gratia vtere patrimonio: vt nos tecum consortes perennis vitę habeas in premio. Non diffidebant enim, se eius oratione saluari, quem tantis à Deo virtutibus illustrari videbant.

Vestigium pedis eius, in saxo perdurat.

Accidit postmodum, vt inter indigenas de terminis non modica oriretur altercatio. Cumque post longam contentionem, ad dirimenda agriculturę suę processissent confinia, contigit & puerum Medardum adesse. Vbi verò ventum est ad locum, cum diuersi diuersa sentirēt, puer cernens lapidem terrę fixum, qui agrorum terminos distinguebat, super eum pedem iniecit, dicens; Hic est terminus, & huius contentionis limes certissimus. Et ecce, ad leuissimum eius cōtactum, lapis ille ita subsidit, velut cera à facie candentis ferri liquefcit. Apparet equidem figura plantę pedis eius, in eadem caute, adeò subtiliter expressa, vt à nullo artificum expressiūs exsculpi possit. Ita contentione sedata, Dominum qui magna operatur in minimis glorificantes, redierunt in sua. Extat idem lapis in hodiernum vsque diē, magnęq; apud omnes venerationis habetur. Perspicientes autē boni paren-

tes,

tes, bonæ sobolis suæ indolem, Episcopo eū, qui runc Viromandensi præerat Ecclesiæ, commendauerunt; qui eū beneuolè amplexatus, in omni disciplina, ingenuè, & liberaliter admodum educauit. Decursis autem magna cum sanctitatis laude inferiorum graduum ordinibus, tandem sacerdotale coactus est ad officium. Postquam verò sacerdotio initiatus est, Deus per multa eū insignia, mundo non dedignatus est declarare.

Fit Sacerdos.

Intercè Viromandensis antistes, magno sui relicto desiderio, ad superos migravit: & Medardus, licet inuitus, ad ecclesiastica gubernacula admotus est. Quod verò inuitus suscipit, foeliciter & intentè administravit. Plurimos siquidè de ipsis mortis faucibus, ad vitam & verbo, & exemplo reuocauit. Verùm cum vniuersa ferè Gallia antè deuastata esset, quàm ad eam Sedè promoueretur, & adhuc infinitis subiecta miserijs, intolerabiles Vandalorum, Hunnorum, Hungarorum, & aliarum gentium irruptiones lamentaretur: profusus, vt præ nimia desolatione, ad internecionem vsque, indigenæ omnes penè deuenissent; vir sanctus Viromandensem Sedem, sano satis vsus consilio, Nouiomum transtulit. Dum autem hæc fiunt, Eleutherius Tornacensis Antistes, (qui à puero intima familiaritate Medardo coniunctus fuerat) vitæ munere sanctè perfunctus, ad cælos migravit, & Medardus regis ac procerum, plebisque totius voluntate, eiusdem Ecclesiæ curam suscipere cogitur.

Creatur Vt Viromandensis Episcopus.

Episcopatus Nouiomum instituitur.

Igitur cum importunis populi clamoribus volens nolensque, ad eam pariter dignitatem traheretur, paruit vir sanctus, & duas illas ecclesias, vtrique tamen Cathedrali suo honore

Suscipit eura ecclesie Tornacensis coactus.

nore permanente, vnam fecit. Ibi verò quot, & quantas à fera & barbara planè gente & idololorum superstitioni nefariè addicta, passus sit iniurias nullis verbis explicari potest. Vicit tamen viri sancti constantia impios eorum conatus, quibus non rarò ad supplicium eum expetebant. Vicit, inquam, & duriora adamante, infidelium corda, pietatis studio ita emoluit vt ferocem illam Flandrensiū gentem, suæ Nouiomensi ecclesiæ associasse gauderet; quas totis quindecim annis, licet aliquo itineris interuallo remotæ essent, ad diuinum cultum informare non destitit.

Obitus eius. Huius autem temporis spatio in omni sanctitate transacto, grauiſſima corporis infirmitate correptus, migravit ad Dominum. Ijs fortè diebus Clotarius Rex decumbentem inuiserat, atq; vt se post mortem Suelſſionem transferri pateretur, & precibus & auctoritate perucit. Itaq; vt primùm obitus eius certior factus est per medias plorantium lachrymas, cum Episcopis irumpens rex, suis ipse humeris corpus sanctissimum sustulit, & ad urbem Suelſſionicam tranſtulit. In via verò cæcus quidam ad feretrum accessit, eiusq; contactu, fidei virtute, qua mirabiliter incensus erat, oculorum lumen recepit.

Rex Clotarius suis humeris corpus gestat.

Miracula ad feretrum eius.

Cùm verò ad locum sepulturæ peruentum esset, quidam vastis cathenarum loris brachia, surasq; deuinctus, per medias sese properantiū turmas, non sine multa difficultate iniecit. Cui mox vt sancti Confessoris concessum est tangere operimētum, omnia dissiluire repagula cathenarum, diruptisq; compedum vinculis, cum multa gratiarum actione lætabundus exultabat. Postquam verò secratissima membra tu-

mulo

mulo clausa fuere, duæ niuei candoris columbæ
cælitis demissæ, alarum applausu sancto gratu-
lari visæ sunt; & eccè alia quædam de tumulo
descendens, pari candore cum duabus illis ad
cælos euolauit.

Peractis autem beatissimi athletæ inferijs,
Rex Clotarius viri sancti corpus, nouæ ecclesiæ
fabrica honorare voluit, sed morte præuentus,
id negotij Sigeberto filio suo commisit; qui ec-
clesiam sanè insigni opere visendam, construxit
& auro atque argento, ac necessarijs in officio
ecclesiastico ornamentorum varietatibus exor-
nauit egregiè, ac postremò, censu, redditibusq;
regijs excellenter ditauit; & quod multo præ-
clarior est, viros pietate & eruditione præstan-
tes, vndecunq; euocauit: qui die nocteq;e, di-
uinas ibidem Deo laudes exoluerent. Ibi verò
per beatissimi Pötificis Medardi meritum, glo-
riosa fulgent miracula; ibi varijs detenti infir-
mitatibus, grata consequuntur remedia; ibi pec-
catores graui conscientie pondere pressi, sub-
leuamen sentiunt, & Christi gratiam abundan-
ter obtinent; quam nobis idem Dominus, sancti
Confessoris sui intercessione quoque largiri di-
gnetur.

MARTYRIVM SS. PRIMI & FELICI. C Baron.
Annal. rom.
& in not.
mart. rom.

*ani. ex eo quod est apud Surium. Passi sunt anno
Domini 303. Marcell. Pap. 7. Dioclet. & Max. 20.*

Primus & Fœlicianus ciues Romani, ac Iunij.
Christianæ religionis cultores eximij, eâ
maximè ob rem compræhensi, & in vincu-
la missi sunt: quòd idola negarent, se responsa
Nnn 3 dare